

fra høire mod venstre, og derefter de to ligefrem skrevne runer fra venstre mod høire, så få vi en læsning, som synes at kunne være den rette:

runimaþr. Dette ord må, hvis det er rigtig læst, betyde enten »runemester» eller »runemestre». Sidste led er nom. sing. eller plur. af »mand». Dette ord heder oldnorsk *madr*, sjælden *mannr*, *mann*, glsvensk *maþer*, *man*, *mandr*, *mander* (se Rydqvist II, 169 f.), olddansk *maþr* på den store Skjærn-sten Jylland (Stephens s. 789), *matr* på den ene slesvigske Vedelspang-sten d. e. *mandr* (Wimmer Navneordenes bøjning s. 85 f.), *mantr* på den nu forsvundne Torup-sten Jylland efter tegningen hos Worm p. 303 (Stephens s. 804), *mander* i en engelsk optegnelse af de danske runenavne (Stephens s. 103). På en svensk runesten findes som andet led i et navn ligeledes *mantr* (Dybeck fol. 75, Lilj. 687, Stephens s. 721). Den anden svenske form *maþr* læses på to uplandske runestene: Fjuckby-stenen (Dybeck fol. 215, Sæve i Univ. Tidskr. III, 4, s. 96. 102) og Lilj. nr. 101. Men en oprindeligere skrivemåde end *maþr* er *maþr* på Vänderstad-stenen Upland (Lilj. 787, Stephens s. 626) og på Frösö-stenen Jämtland (Lilj. 1085), hvorved formen på Rök-stenen stöttes. *a* synes her at måtte betegne nasalt *a*, der er opstået af *an*. *maþr* på Rök-stenen kunde dog også være flertalsform, udtalt *mæðr* (af *mænðr*), ti runen *þ a* udtrykker lyden *æ* i de samme tilfælde, i hvilke lyden *a* udtrykkes ved *þ a*, ikke ved *þ a*; jfr. *traþi* e l. 2 = *drængi*. Denne form vilde da svare til den forældede oldnorske *mæðr*. Den sædvanlige form i glsvensk er *mæn*, *menn*, men en ældre form er *menr* på Fyrby-stenen Södermanl. (Dybeck 4to nr. 55), *minr* på en sten i Frestad sogn Upland (Lilj. 402, Stephens s. 689), *mitr* på Lund-stenen Skåne (Lilj. 1577, Stephens s. 750) d. e. *mendr*. I gen. plur. *mipa* Foglö-stenen Upland (Lilj. 903, Steph. s. 683) synes *þ* overført fra formen for nom. og accus.